

Harlan Coben

Schuilplaats

1

Ik liep naar school, zwelgend in zelfmedelijden – mijn vader was dood, mijn moeder zat in een afkickkliniek en mijn vriendin was verdwenen – toen ik voor het eerst het vleermuisvrouwkje zag.

Ik had de geruchten natuurlijk wel gehoord. Het vleermuisvrouwkje zou in het vervallen huis op de hoek van Hobart Gap Road en Pine wonen – je kent het wel. En nu stond ik voor het hek. De dof geworden gele verf bladderde als een hond met schurft. Het ooit massief betonnen tuinpad was in stukjes ter grootte van een kwartje gebarsten. En in het ongemaaid gras stonden de paardenbloemen zo hoog dat je er bij wijze van spreken schommels in kon hangen.

Er werd van het vleermuisvrouwkje gezegd dat ze honderd jaar oud was en alleen 's nachts buitenkwam, en als er eens een kind na een middagje spelen bij een vriendje of een training op het honkbalveldje niet voor het vallen van de avond thuis was gekomen – als hij of zij het had gewaagd om in het donker naar huis te lopen in plaats van met iemand mee te rijden, of misschien zelfs zo gek was geweest om een stuk af te snijden door haar tuin – dan had het vleermuisvrouwkje hem of haar te pakken gekregen.

Wat ze dan met je deed werd er nooit bij gezegd. Er was in dit stadje al in geen jaren meer een kind verdwenen. Tieners wel, zoals mijn vriendin Ashley, die hielden de ene dag je hand vast en keken je in de ogen zodat je hart *boem-boem-boem* deed, en de volgende dag waren ze ineens spoorloos verdwenen. Maar kleine kinderen? *Nope*. Die waren veilig, zelfs voor het vleermuisvrouwtje.

Ik stond dus op het punt om over te steken – zelfs ik, al ruim in mijn tienerjaren, aan het begin van mijn tweede jaar op een gloednieuwe middelbare school, mede dat griezelige huis als de pest – toen de deur knarsend openging.

Ik verstijfde.

Heel even gebeurde er niets. De deur stond helemaal open, maar er was niemand te zien. Ik bleef staan om te kijken. Misschien knipperde ik met mijn ogen. Ik weet het niet.

Maar toen ik weer keek, zag ik het vleermuisvrouwtje. Ze was misschien wel honderd. Of tweehonderd. Ik had er geen idee van waarom ze haar ‘het vleermuisvrouwtje’ noemden. Ze leek helemaal niet op een vleermuis. Ze had lang, grijs hippiehaar tot aan haar middel. Het waaide op in de wind en verhulde haar gezicht. Ze droeg een gescheurd wit gewaad dat op een bruidsjurk uit een oude horrorfilm of een heavy-metalvideo leek. Haar ruggengraat was zo krom als een vraagteken.

Langzaam bracht het vleermuisvrouwtje een hand omhoog, die zo bleek was dat hij eerder aderblauw was dan blank, en ze wees met een bevende, knokige vinger in mijn richting. Ik zei niets. Ze bleef wijzen totdat ze zeker wist dat ik keek. Toen verscheen er een glimlach op

haar gerimpelde gezicht; een glimlach die me het gevoel gaf dat er kleine ijspegeltjes in mijn rug prikten.

‘Mickey?’

Ik had er geen idee van hoe ze mijn naam kende.

‘Je vader is niet dood,’ zei het vleermuisvrouwtje.

Haar woorden veroorzaakten zo’n schok dat ik een stap naar achteren deed.

‘Hij is springlevend.’

Maar terwijl ik haar het vervallen huis weer binnen zag gaan, besefte ik dat het onmogelijk waar kon zijn wat ze had gezegd.

Want ik had mijn vader met mijn eigen ogen zien sterven.

Oké, dat was bizar.

Ik stond voor het huis van het vleermuisvrouwtje en wachtte totdat ze weer naar buiten zou komen. Maar dat gebeurde niet. Ik liep naar haar deur en zocht naar een bel. Er was geen bel, en ik begon op de deur te bonzen. Die rammelde onder het geweld. Het hout was ruw als schuurpapier, en ik haalde mijn vingers eraan open. Er vielen verfschilfers af, alsof de deur last had van roos.

Maar het vleermuisvrouwtje kwam niet meer tevoorschijn.

Wat nu? De deur intrappen... en dan? Van een oud vrouwtje in een rare witte jurk eisen dat ze haar kletspraatjes zou toelichten? Misschien was ze wel naar boven gegaan. Misschien maakte het vleermuisvrouwtje zich wel op voor een nieuwe dag, stapte ze uit haar witte jurk en liep ze naar de douche...

Ugh.

Tijd om door te lopen. Ik wilde de eerste bel niet mis-

sen. Bij mijn klassenleraar, meneer Hill, moest je echt op tijd komen. En ik hoopte nog steeds dat Ashley vandaag weer gewoon op school zou zijn. Ze was spoorloos verdwenen. Misschien zou ze ook weer uit het niets tevoorschijn komen.

Ik had Ashley drie weken geleden leren kennen tijdens de oriëntatiedag voor nieuwelingen (Ashley en ik) en eersteklassers, die elkaar allemaal al kenden omdat ze op dezelfde basisschool hadden gezeten en nu gezamenlijk naar dezelfde middelbare school gingen. Er scheen hier nooit iemand te verhuizen.

Een oriëntatiedag zou moeten bestaan uit een gesprekje met je leraren, een rondleiding door de school en misschien een ontmoeting met wat klasgenoten. Maar nee, dat was niet genoeg. We moesten van die belachelijke, vernederende en supergênante teambuildingsoefeningen doen.

De eerste was de ‘laat je achterovervallen’. Mevrouw Owens, een gymlerares met een glimlach die eruitzag alsof hij erop was geschilderd door een dronken clown, begon met een poging om ons op te peppen.

‘Goeiemorgen, allemaal!’

Wat gegrom.

Vervolgens – ik heb er zo de pest aan als volwassenen dat doen – riep ze: ‘Ik weet zeker dat er veel meer enthousiasme in jullie zit, dus we proberen het nog een keer! Goeiemorgen, iedereen!’

De leerlingen riepen nu harder ‘Goeiemorgen,’ niet omdat ze ineens zo gemotiveerd waren, maar omdat ze ervanaf wilden zijn.

We werden opgesplitst in groepjes van zes – in dat van mij zaten drie eersteklassers en drie ouderejaars die

pas in de stad waren komen wonen.

‘Een van jullie gaat op deze verhoging staan met een blinddoek voor!’ riep mevrouw Owens uit. Alles wat ze zei eindigde in een uitroepteken. ‘Doe je armen over elkaar. En nu wil ik dat je doet alsof de verhoging in brand staat! O, nee!’ Mevrouw Owens bracht haar handen naar haar wangen als dat joch uit *Home Alone*. ‘Het is zó heet dat je je alleen nog maar achterover kunt laten vallen!’

Iemand stak een hand op. ‘Waarom moeten we onze armen over elkaar houden als de verhoging in brand staat?’

Instemmend geroezemoes.

De opgeschilderde glimlach van mevrouw Owens veranderde niet, maar ik had de indruk dat ik een zenuwtrekje bij haar rechteroog zag. ‘Jullie armen zijn vastgebonden!’

‘Echt? Ik merk er niks van.’

‘Doe nou maar gewoon alsof!’

‘Maar als we toch doen alsof, waarom moeten we dan die blinddoek voor? Kunnen we niet gewoon doen alsof we niks zien?’

‘Of onze ogen dichtdoen?’

Mevrouw Owens had moeite het groepje onder controle te houden. ‘De verhoging is zo heet door het vuur dat je er achterover vanaf valt.’

‘Achterover?’

‘Kunnen we niet beter springen, mevrouw Owens?’

‘Wat een onzin. Waarom zouden we ons achterover laten vallen? Ik bedoel, als het zo heet is.’

Mevrouw Owens had er genoeg van. ‘Omdat ik het zeg! Je laat je gewoon naar achteren vallen! De rest van

de groep vangt je op! Daarna wisselen we zodat iedereen zich een keer achterover kan laten vallen!

We kwamen allemaal aan de beurt, hoewel sommigen aarzelden. Ik ben een meter viereennegentig en weeg negentig kilo. De anderen keken niet blij toen ze me zagen. Een ander meisje in mijn groep, een aankomend eersteklasser, was aan de dikke kant. Ik weet dat ik haar eigenlijk iets anders dan ‘dik’ zou moeten noemen – iets wat politiek correcter is – maar ik zou niet weten wat zonder minachtend te klinken. ‘Fors’? ‘Mollig’? ‘Zwaar’? Ik zeg dat zonder waardeoordeel, net zoals ik ‘klein’, ‘dun’ of ‘mager’ zou zeggen.

Het forse meisje aarzelde voordat ze op de verhoging klom. Iemand in ons groepje lachte. En toen begon er nog iemand te lachen.

Behalve dat het meisje ervan leerde dat wreedheid niet stopt wanneer je naar de middelbare school gaat, zag ik niet in hoe deze oefening ook maar iemand kon helpen.

Toen het meisje zich niet direct achterover liet vallen, gniffelde een van de jongens en zei: ‘Kom op, Ema. We vangen je wel.’

Het was geen stem die haar geruststelde. Ze trok haar blinddoek af en keek achterom. Ze liet haar blik even op mij rusten, en ik knikte. Ten slotte liet ze zich vallen. We vingden haar op – sommigen voegden er dramatisch gekreun aan toe – maar Ema zag er niet uit alsof ze ineens meer vertrouwen in de mensen had.

Daarna moesten we een of ander idioot paintballspel doen, waarbij twee mensen zich bezeerden, en toen volgde een oefening die – ik zweer het – ‘Giftige Pindakaas’ heette. Hierbij moest je een veldje met tien meter giftige

pindakaas oversteken, maar, zoals mevrouw Owens uitlegde: ‘Er mogen maar twee mensen tegelijk de antigif-schoenen aanhebben!’

Kortom, je moest andere teamleden op je rug naar de overkant brengen. De kleine meisjes joelden en schaterden terwijl ze werden gedragen. Er was een fotograaf van de *Star-Ledger* die in het wilde weg plaatjes schoot. De verslaggever stelde een stralende mevrouw Owens allerlei vragen, en haar antwoorden bevatten vooral uitdrukkingen als ‘een band scheppen’, ‘je thuis voelen’ en ‘vertrouwen’. Ik kon me niet voorstellen wat voor verhaal je over zoiets kon schrijven, maar misschien zaten ze te springen om een artikel met wat human interest.

Ik stond achteraan in de rij voor Giftige Pindakaas, samen met Ema. Over haar gezicht liep zwarte mascara vermengd met wat misschien stille tranen waren geweest. Ik vroeg me af of de fotograaf het had gezien.

Naarmate Ema dichter bij het punt kwam waarop ze door haar teamleden over de giftige pindakaas zou worden gedragen, kon ik letterlijk voelen hoe ze begon te beven van angst.

Stel je voor.

Het is je eerste dag op een nieuwe school en je bent een meisje dat negentig kilo weegt en je wordt gedwongen een sportbroekje aan te trekken en aan een of ander onnozel spelletje mee te doen waarbij je nieuwe slanke klasgenootjes je tien meter op hun schouders moeten dragen alsof je een biervat bent terwijl je het liefst onder de dekens zou kruipen en dood zou gaan.

Wie vindt zoiets een goed idee?

Mevrouw Owens kwam naar ons team toe. ‘Klaar, Emma?!’

Ema (uitgesproken als *iemaa*) of Emma. Wat was nu eigenlijk haar naam?

Emma/Ema zei niets.

‘Kom op, meid! Over die giftige pindakaas! Je kunt het!’

Toen zei ik: ‘Mevrouw Owens?’

Ze keek me aan. De glimlach was onveranderd, maar de ogen leken zich iets te versmallen. ‘En jij bent?’

‘Ik ben Mickey Bolitar. Ik ben een nieuwe tweedeklasser. Ik doe deze oefening even niet mee als dat mag.’

Opnieuw een trilling in het rechteroog van mevrouw Owens. ‘Pardon?’

‘Ja, ik heb denk ik niet echt zin om me te laten dragen.’

De andere leerlingen keken naar me alsof er een derde arm uit mijn voorhoofd groeide.

‘Maar Mickey, je bent hier nieuw.’ Het uitroepteken was uit de stem van mevrouw Owens verdwenen. ‘Je wilt toch zeker gewoon meedoen?’

‘Is het verplicht?’ vroeg ik.

‘Pardon?’

‘Is het verplicht om aan deze oefening mee te doen?’

‘Eh, nee, het is niet ver...’

‘Dan doe ik niet mee.’ Ik keek naar Ema/Emma. ‘Ga je mee?’

En vervolgens liepen we weg. Achter me hoorde ik de wereld stilvallen. Een paar tellen later blies mevrouw Owens op haar fluitje om de oefening te staken en te melden dat het tijd was voor de lunch.

Toen we een paar meter verder waren, zei Ema/Emma: ‘Wow.’

‘Wat?’

Ze keek me recht in de ogen. ‘Je hebt het dikke meisje gered. Je vindt jezelf vast geweldig.’

Vervolgens schudde ze haar hoofd en liep weg.

Ik wierp een blik achterom. Mevrouw Owens keek ons na. Er lag nog steeds een glimlach op haar gezicht, maar uit haar dreigende oogopslag bleek duidelijk dat ik erin was geslaagd om op mijn eerste dag al een vijand te maken.

De zon scheen onverbiddelijk. Ik liet hem maar schijnen en sloot mijn ogen even. Ik dacht aan mijn moeder, die binnenkort terug zou komen uit de afkickkliniek. Ik dacht aan mijn vader, die dood en begraven was.

Ik voelde me vreselijk alleen.

De schoolkantine was gesloten – de school begon pas weer over een paar weken – en we hadden zelf eten mee moeten nemen. Ik kocht een broodje pittige kip bij Wilkes Deli en ging in mijn eentje op een talud zitten dat uitkeek over het honkbalveld. Ik stond op het punt om een hap te nemen toen ik haar zag.

Ze was niet mijn type, hoewel ik eigenlijk helemaal geen type heb. Ik had mijn hele leven in het buitenland gewoond en gereisd. Mijn ouders werkten voor een liefdadigheidsinstelling in landen als Laos en Peru en Sierra Leone. Ik had geen broers of zussen. Het was spannend en leuk geweest toen ik nog een kind was, maar het werd vermoeiend en vervelend toen ik ouder werd. Ik wilde op dezelfde plek blijven. Ik wilde vrienden hebben en in een basketbalteam spelen en, nou ja, met meisjes omgaan en tienerdingen doen. Dat is nogal lastig als je met een rugzak door Nepal trekt.

Dit meisje was erg knap, maar ze zag er tegelijkertijd stijf en netjes en een beetje kakkerig uit. Ze leek op een

bepaalde manier verwaand, hoewel ik niet goed kon zeggen waar dat aan lag. Haar haar was witblond, als van een porseleinen pop. Ze droeg een echte, nou ja, rok – niet zo'n krankzinnig kort dingetje – en iets wat op enkelsokken leek. Ze zag eruit alsof ze regelrecht was weggelopen uit de Brooks Brothers-catalogus van mijn grootouders.

Ik nam een hap van mijn sandwich en zag dat ze niets te eten bij zich had. Misschien volgde ze een of ander suf dieet, maar ergens geloofde ik dat niet.

Ik weet niet waarom ik het deed, maar ik besloot naar haar toe te lopen, hoewel ik niet echt in de stemming was om te praten of iemand te ontmoeten. Het duizelde me van alle nieuwe mensen in mijn leven, en ik voelde geen behoefte om de lijst nog langer te maken.

Misschien was het alleen omdat ze zo knap was. Misschien was ik net zo oppervlakkig als andere jongens. Of misschien was het omdat iemand die eenzaam is soms andere eenzame mensen herkent. Misschien voelde ik me tot haar aangetrokken omdat ze net als ik nogal in zichzelf gekeerd leek.

Ik liep behoedzaam op haar af. Toen ik voldoende dichtbij was, maakte ik een kort zwaaiend gebaar en zei: 'Hoi.'

Ik heb altijd van die geweldige openingszinnen.

Ze keek op en toonde haar smaragdgroene ogen. 'Hoi.'

Yep, heel knap.

En daar stond ik met mijn mond vol tanden. Ik voelde dat ik begon te blozen, en mijn handen leken plotse-ling te groot voor mijn lichaam. Het volgende wat ik tegen haar zei was: 'Ik heet Mickey.'